

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 452/2013-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. septembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti C., s. r. o., P., zastúpenej advokátom JUDr. M. F., P., ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžr 31/2012 z 9. apríla 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti C., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júna 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti C., s. r. o., P. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv

a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sžr 31/2012 z 9. apríla 2013 a žiada vydať tento nález:

„1. Sťažnosti sa vyhovuje.

2. Základné právo spoločnosti C., s. r. o., podľa článku 46 ods. 1, Ústavy Slovenskej republiky, článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžr 31/2012 z 09. 04. 2013 porušené bolo.

3. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 09. 04. 2013, sp. zn. 1 Sžr 31/2012 sa zrušuje.

4. Vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.“

Ako vyplynulo zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a z jej príloh, sťažovateľka bola ako žalobkyňa účastníčkou konania vedeného pred Krajským súdom v Prešove (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 3 S 111/2010 proti Katastrálnemu úradu P. ako žalovanému (ďalej len „žalovaný“) za účasti spoločnosti T., s. r. o., S., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. Vo 12/2010/Ba z 30. septembra 2010 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

Krajský súd rozsudkom č. k. 3 S 111/2010-79 z 25. novembra 2011 napadnuté rozhodnutie žalovaného podľa § 250j ods. 2 písm. a) a e) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil, vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a sťažovateľke priznal náhradu trov konania v sume 389,92 €, ktorú žalovanému uložil zaplatiť na účet jej právneho zástupcu JUDr. J. G.. Krajský súd výrok o náhrade trov konania odôvodnil takto:

«Trovky konania pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku 66,- Eur a trov právneho zastúpenia v sume 323,92 Eur za tri úkony právnej pomoci podľa § 11 ods. 4 a § 14 ods. 1, 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „advokátska tarifa“): 1) prevzatie a príprava

dňa 10. 10. 2010 á 120,17 Eur, 2) podanie žaloby dňa 14. 10. 2010 á 120,17 Eur, 3) účasť na pojednávaní dňa 25. 11. 2011 á 61,75 Eur a 2x režijný paušál v sume 7,21 Eur a 1 x režijný paušál v sume 7,41 Eur... spolu 323,92 Eur. Súd znížil odmenu za účasť na pojednávaní konanom dňa 25. 11. 2011 o polovicu v zmysle § 14 ods. 3 písm. d) vyhlášky a nepriznal odmenu za 3 úkony – vyjadrenia zo dňa 16. 11. 2010, 3. 10. 2011, 11. 11. 2011 z dôvodu, že ide o preskúmovacie konanie podľa osobitnej piatej časti O. s. p. upravujúcej správne súdnictvo, v ktorom sa dokazovanie nevykonáva a rozsah preskúmovacieho konania je daný rozsahom námietok uvedených v žalobe, ktorú možno podať do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni (§ 250b ods. 1 O. s. p.), pričom rozsah napadnutia možno rozšíriť len v lehote podľa § 250b ods. 1 O. s. p. Okrem uvedeného vyjadrenie žalobcu zo dňa 16. 10. 2010, že nesúhlasí s rozhodnutím bez nariadenia pojednávania sa týka procesných podmienok konania, nie veci samej. Na vyjadrenia zo dňa 3. 10. 2011 a 11. 11. 2011 žalobca nebol vyzvaný, tieto mohol realizovať na ústnom pojednávaní konanom dňa 25. 11. 2011 za účasť na ktorom mu bola priznaná odmena.»

Proti rozsudku krajského súdu č. k. 3 S 111/2010-79 z 25. novembra 2011 podal odvolanie žalovaný. Sťažovateľ podal odvolanie proti výroku o náhrade trov konania a navrhol odvolaciemu súdu rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že mu bude priznaná náhrada trov konania 784,71 €. Podľa jeho názoru nebol dôvod krátiť odmenu advokáta za účasť na pojednávaní pred krajským súdom 25. novembra 2010, a to ani s poukazom na ustanovenie § 14 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „advokátska tarifa“) (nešlo o verejné zasadnutie). Krajský súd síce správne nepriznal sťažovateľke náhradu trov za jej podanie zo 16. októbra 2010, pretože skutočne nebolo podaním vo veci samej, avšak vo vzťahu k jej podaniam z 3. októbra 2011 a 11. novembra 2011 argumentácia krajského súdu neobstojí. Právny zástupca sťažovateľky týmito podaniami žalobu rozširoval, úkony boli vykonané pred pojednávaním s ohľadom na hospodárnosť konania a na pojednávaní bol ich obsah právnym zástupcom sťažovateľky prednesený.

Po tom, čo sťažovateľke vypovedal plnú moc na zastupovanie advokát JUDr. J. G., sťažovateľka na základe výzvy krajského súdu podaním z 12. novembra 2012 predložila splnomocnenie udelené advokátovi JUDr. M. F.

Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 1 Sžr 31/2012 z 9. apríla 2013 rozsudok krajského súd č. k. 3 S 111/2010-79 z 25. novembra 2011 vo výroku o zrušení napadnutého rozhodnutia žalovaného a vrátení veci žalovanému na ďalšie konanie ako vecne správny potvrdil, vo výroku o náhrade trov konania čiastočne vyhovel odvolaniu sťažovateľky (pokiaľ ide o krátenie odmeny advokáta za účasť na pojednávaní) a rozhodol tak, že tento výrok rozsudku súdu prvého stupňa *„mení tak, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 451,67 € k rukám jeho právneho zástupcu JUDr. J. G. do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku“*. Sťažovateľke ani účastníkovi konania T., s. r. o., náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Výrok o náhrade trov konania rozsudku krajského súdu č. k. 3 S 111/2010-79 z 25. novembra 2011 a rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžr 31/2012 z 9. apríla 2013 nadobudli právoplatnosť 9. júna 2013.

Ako vyplýva zo sťažnosti doručenej sťažovateľkou ústavnému súdu, k porušeniu jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžr 31/2012 z 9. apríla 2013 došlo, iba pokiaľ ide o rozhodovanie o náhrade trov konania (prvostupňového i odvolacieho). V tejto časti je rozsudok najvyššieho súdu nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, je arbitrárny a z ústavného hľadiska je zjavne neudržateľný, čo má za následok porušenie označených základných práv sťažovateľky. K ich porušeniu došlo tým, že najvyšší súd nevyhovel odvolaniu sťažovateľky proti výroku o náhrade trov rozsudku súdu prvého stupňa v celom rozsahu (náhrada trov konania za vyjadrenia sťažovateľky z 3. októbra 2011 a 11. novembra 2011), nepriznaním náhrady trov odvolacieho konania a tým, že v zmeňujúcom výroku rozsudku najvyššieho súdu sťažovateľke prisúdené trovy konania bolo uložené žalovanému zaplatiť predošlému právnenému zástupcovi sťažovateľky JUDr. J. G., a nie

JUDr. M. F., ktorý sťažovateľku zastupoval v čase rozhodovania najvyššieho súdu. Sťažovateľka bola v konaní plne úspešná, preto jej patrí nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Vykonanie podaní z 3. októbra 2011 a 11. novembra 2011 bolo nevyhnutné a účelné pre bránenie jej práv, išlo o podania vo veci samej. Najvyšší súd v odôvodnení rozhodnutia iba uviedol, že sa stotožňuje s posúdením veci krajským súdom, a vo vzťahu k nepriznaniu náhrady trov odvolacieho konania uviedol iba všeobecné dôvody, nevzal od úvahy všetky okolnosti veci, najmä to, že žalovaná vedenie tohto konania sama spôsobila, pretože vydala nezákonné rozhodnutie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Najvyšší súd výroky rozsudku sp. zn. 1 Sžr 31/2012 z 9. apríla 2013 o náhrade trov konania odôvodnil takto:

„Pokiaľ ide o odvolanie žalobcu proti výroku krajského súdu o trovách, odvolací súd sa stotožnil s časťou odvolania týkajúcou sa krátenia odmeny o polovicu za účasť na pojednávaní. Vo zvyšku považoval námietky žalobcu za nedôvodné.

Krajský súd mu priznal odmenu prislúchajúci režijný paušál celkovo v sume 389,92 € za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava, podanie žaloby, účasť na pojednávaní), z toho jeden krátil o polovicu s poukazom na § 14 ods. 3 písm. d) vyhl. č. 655/2004 Z. z. Odvolací súd nepovažoval za správny záver krajského súdu o krátení odmeny za účasť na pojednávaní. Tento úkon je uvedený v § 14 ods. 1 písm. d) vyhl. č. 655/2004 Z. z. – účasť na pojednávaní a teda zaň patrí odmena v plnej výške, tak ako si ju uplatnil žalobca, t. j. v sume 13,50 €.

Podľa názoru odvolacieho súdu v zmysle § 142 ods. 1 OSP je zrejmé, že podmienkou priznania trov konania úspešnému účastníkovi súdom je, že musí ísť o trovy konania potrebné na účelné uplatňovanie či bránenie práva. V predmetnej veci dospel odvolací súd k záveru, že vyjadrenia zo dňa 11. 11. 2011 a 03. 10. 2011 neboli nevyhnutné ani potrebné na bránenie práva žalobcu, nakoľko skutočnosti uvedené v predmetných vyjadreniach bolo možné uviesť v žalobe, prípadne na pojednávaní.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd zmenil druhý výrok rozsudku krajského súdu tak, že žalovanému uložil nahradiť žalobcovi trovy konania v sume 451,67 € pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku v sume 66 €, z odmeny advokáta za tri úkony právnej služby a prislúchajúcich režijných paušálov.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c a § 250k ods. 1 OSP a žalobcovi ani účastníkovi konania T. s. r. o. náhradu trov konania nepriznal. Vedľajšiemu účastníkovi trovy konania nevznikli a ani si ich neuplatnil. Žalobca bol v odvolacom konaní čiastočne úspešný, no pokiaľ ide o ním uplatnené trovy konania za odvolanie proti výroku o trovách, tieto mu odvolací súd s poukazom na § 250k ods. 1 OSP nepriznal z dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré súd videl v tom, že uvedené trovy za odvolanie proti trovám konania nespôsobil žalovaný a preto ich náhradu nemožno od neho spravodlivo požadovať. Žalovanému zákon priznanie trov neumožňuje.“

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. septembra 1997).

V prípadoch, keď sťažovatelia namietajú porušenie svojich ústavou garantovaných práv rozhodnutím všeobecného súdu týkajúcim sa náhrady trov konania, je ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre zdržanlivý, keďže problematika trov konania má vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickú povahu, a preto sa k zrušeniu napadnutého výroku o trovách konania uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že v posudzovanej veci došlo k extrémnemu zásahu do základného práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces), alebo ak zistí, že zároveň došlo k neprípustnému zásahu aj do iného základného práva (porovnaj m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru výrokmi o náhrade trov konania rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžr 31/2012 z 9. apríla 2013.

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho,

aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu dospel vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľky o tom, že najvyšší súd dostatočne neodôvodnil svoje rozhodnutie (pokiaľ ide o rozhodovanie o náhrade trov konania), k záveru, že táto argumentácia v sťažnosti sťažovateľky neobstojí. Najvyšší súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s rozhodovaním o náhrade trov konania, ktoré sťažovateľka v odvolaní nastolila. Vysvetlil, z akého dôvodu dospel k záveru o správnosti nepriznania náhrady trov za vyjadrenia sťažovateľky (nesplnenie kritéria účelnosti), ako aj k záveru o nepriznaní náhrady trov odvolacieho konania (dôvody hodné osobitného zreteľa). Najvyšší súd neponechal bez povšimnutia odvolacie argumenty sťažovateľky, ktoré mali pre vec podstatný význam. Odôvodnenie jeho rozhodnutia preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

Základným predpokladom vzniku práva na náhradu trov konania aj vo vzťahu k jednotlivým úkonom právnej služby je ich účelnosť. Aj ústavný súd považuje v zhode s najvyšším súdom podania sťažovateľky za neúčelné. Kritérium účelnosti trov konania chráni neúspešného účastníka konania pred znášaním povinnosti náhrady trov konania v rozsahu, ktorý nebol nevyhnutný na naplnenie zmyslu a účelu občianskeho súdneho konania. V prípade sťažovateľky zodpovedalo princípom ústavne konformného výkladu ustanovení Občianskeho súdneho poriadku o účelnosti trov konania vyložiť ich spôsobom, akým to krajský súd i najvyšší súd urobili.

Pokiaľ sťažovateľka vo vzťahu k rozhodnutiu o náhrade trov odvolacieho konania najvyššieho súdu tvrdila, že toto je založené na nesprávnom alebo neúplnom vyhodnotení okolností významných pre rozhodnutie, ústavný súd je toho názoru, že pre vec bolo

skutočne najvýznamnejšie to, že trovy za odvolanie proti trovám konania nespôsobil žalovaný, a preto ich náhradu nemožno od neho spravodlivo požadovať, tak ako to uviedol aj najvyšší súd. Nemožno sa stotožniť s názorom sťažovateľky, podľa ktorého, naopak, najvýznamnejšie je to, že žalovaný vo veci vydal na počiatku nezákonné rozhodnutie.

Ak teda najvyšší súd nevyhovел odvolaniu sťažovateľky a nepriznal jej náhradu trov právneho zastupovania za jej podania z 3. októbra 2011 a 11. novembra 2011 a nepriznal jej ani náhradu trov odvolacieho konania, jeho rozhodnutie a ani aplikácia dotknutých ustanovení advokátskej tarify a Občianskeho súdneho poriadku nenesie znaky ich ústavne nekonformného výkladu.

Keďže najvyšší súd svoje rozhodnutie založil na takom výklade dotknutých ustanovení právnych predpisov, ktorý nemožno označiť za ústavne nekonformný alebo nezodpovedajúci dikcii aplikovaných zákonných ustanovení, sťažnosť sťažovateľky neobstojí.

Iba to, že sťažovateľka s názorom najvyššieho súdu vyjadreným v napadnutom rozsudku nesúhlasí, ešte nemôže zakladať splnenie podmienok prijateľnosti jej sťažnosti.

Pokiaľ sťažovateľka poukazuje na okolnosť, že jej priznanú náhradu trov konania uložil najvyšší súd nesprávne zaplatiť žalovanému k rukám jej predchádzajúceho právneho zástupcu, a nie k rukám zástupcu, ktorý ju v konaní zastupoval v čase rozhodovania najvyššieho súdu, ústavný súd sa síce stotožňuje s týmto názorom sťažovateľky, avšak súčasne uvádza, že považuje za vylúčené, aby táto okolnosť mohla spôsobiť porušenie sťažovateľkou označených.

Tak ako to uvádza aj sťažovateľka, v prípade zmeny právneho zástupcu účastníka konania, ktorému je priznávaná náhrada trov konania pred jeho právoplatným skončením, je potrebné považovať za platobné miesto pre náhradu trov konania tohto zástupcu účastníka, ktorý zastupuje účastníka v čase rozhodovania o náhrade trov konania. Náhrada trov konania sa však priznáva účastníkovi občianskeho súdneho konania a advokát

je iba platobným miestom. Povinnosťou advokáta je po skončení zastupovania vykonať vyúčtovanie a prípadný preplatok vrátiť klientovi. V danom prípade bola správne priznaná náhrada trov konania sťažovateľke bez ohľadu na to, ako bolo špecifikované platobné miesto ich úhrady.

Pre úplnosť ústavný súd dáva sťažovateľke do pozornosti, že uvedenie údajov o predchádzajúcom právnom zástupcovi sťažovateľky v zmeňujúcom výroku rozsudku najvyššieho súdu je zjavne v rozpore so záhlavím rovnakého rozhodnutia, v ktorom je označenie jej zástupcu už uvedené správne – ide teda svojou povahou o zrejmu nesprávnosť v písomnom vyhotovení rozsudku najvyššieho súdu, ktorej odstraňovanie nepatrí riešiť ústavnému súdu v konaní o sťažnosti.

Za tejto situácie považuje ústavný súd za vylúčené, aby rozsudkom najvyššieho súdu mohlo dôjsť k porušeniu práv sťažovateľky označených v jej sťažnosti, a preto sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. septembra 2013